

Това бѣше въ 1860, когато и борбата въ Цариградъ, непрѣкъснато до тогива водена само срѣщу упоритостта на грѣцката патраршия, трѣбваше да се обърне и срѣщу българската уния, и за тая двойка борба не бѣхж достатѣчни едни само граждански сили. Отъ Цариградъ постоянно се искахж способни духовни лица за усиление духовния персоналъ — черковния отрядъ, тъй да кажж, на борцитѣ. И въ това именно врѣме се озова въ Търново поменхтийтъ архимандритъ Пахомия.

Неговото идване въ Търново бѣше по-вече случайно. Като духовникъ — таксидиотинъ, както се наричахж такива то странствующи монаси — отъ Рилския мѣнастиръ въ Севлиево и околнитѣ села, Пахомия бѣше дошелъ на гостѣе у събрата си рилския духовникъ, архимандрита Григория въ Търново, съ намѣрение да остане при него, или съвѣмъ на неговото мѣсто, таксидиотинъ, тъй като Григория мѣркаше да стане епископъ въ Вратца на мѣстото на владиката Доротея — срѣщу когато Вратчанци се бѣхж повдигнали да го пхдхтъ. Но Пахомия друго щастие го слѣтъ въ Търново.

нафа — калфи и чираци — съ тѣлесни наказания. За това и *фалангата* съ прѣчкитѣ заемахж почетното мѣсто — въ хгѣла на за сѣдателната стая — *лонджата* или *лонджа одасж*, гдѣто ставаше и екзекутиранieto. Единъ калфа за да стане майсторъ и членъ на еснафа можеше само съ общото одобрение на старитѣ майстори, и съ извѣстенъ обрядъ му се даваше инвеститурата, или както го наричаха: *тестиря* — една ушѣтрена сопа — при едно угощение на старитѣ майстори, направено на негови разноски. Когато азъ добихъ право, като синъ на единъ отъ първитѣ хора на еснафа, да засѣдамъ на *лонджата*, по мое прѣдложение и съ съгласието на еснафа, отъ *обычайнитѣ закони*, съ нѣкои нововѣдения, съставихъ единъ правилникъ, който подписанъ отъ първомайсторитѣ и потвърденъ съ еснафския печатъ,³⁾ се укачи на стѣната въ засѣдателната стая. Едно отъ нововѣденията бѣше суспендиранieto на тѣлесното наказание и, вслѣдствие, фалангата съ прѣчкитѣ се вдигнахж отъ мѣстото имъ. Новата организация на абаджийския еснафъ станж, ако помня добрѣ, прѣвъ 1854, до което врѣме тоя еснафъ имаше събранъ капиталъ, съ който бѣше направилъ едно еснафско здание — *абад-*

³⁾ Стария печатъ на абаджийския еснафъ въ Търново бѣше проста стара направа, повѣренъ на устаканията. При съставлението правилника, по мое прѣдложение, за по-добра гаранция срѣщо всѣко възможно злоупотрѣбление и за по-голѣма важностъ, направи се новъ печатъ, по-голѣмъ и отъ четири късове, поворени на четирма първомайстори. Знаино е, че по турската легислация, печатѣтъ (*мохюръ*) имаше по-голѣма важностъ въ единъ актъ, отъ колкото саморѣчния подписъ.